

Creure (28.01.2003)

Divendres passat a TV3 tingué lloc un interessant debat sobre el fet de creure en l'existència d'una vida espiritual després de la mort, o dit amb unes altres paraules, calia respondre a la qüestió: Déu ha creat l'home o l'home ha creat Déu?

Un debat d'aquesta naturalesa és prou evident que no hauria estat permès en un temps passat no gaire llunyà, i fins i tot, avui en dia, crec que un sector de creients, especialment entre les autoritats religioses, no el veu amb bons ulls.

A la taula dels creients hi havia dos eclesiàstics i una dona; en la dels no creients, un filòsof, una paleontòleg i una dona també. El presentador fa intervenir el públic assistent a l'estudi donant la paraula de forma alternada a persones d'una i altra opinió. La veritat és que pocs debats he vist per televisió més correctes que aquest: ningú en cap moment va perdre el control, i açò ja és dir molt, acostumats com estam a veure la gent de quina manera s'exalta per un no res, crida i es disputa la paraula.

El paleontòleg fonamenta la seva opinió en el darwinisme i en l'experimentació científica. El filòsof explica el fenomen religiós com el desig natural de no morir, i mostra l'essència del cristianisme en un déu mascle creador de l'home, un ésser imperfecte. Després, com veu que Adam està sol i avorrit, fa la dona, un subproducte que treu d'una costella i que serà l'instrument del maligne; però, com que el creador és misericordiós, el redimeix enviant el seu fill a patir com un home. El filòsof veu el déu cristià com un ésser de ment retorçada. La dona no creient poca intervenció va tenir en el debat.

Un jove capellà fa l'exposició per què creu, basant-la en el sentiment, però al final incorre en un parell d'errors: primer, diu que la ciència també té dogmes (són axiomes) i, segon, convida els membres de l'altra taula a demostrar la no-existència de Déu, quan en tot cas és a ell que li toca demostrar que existeix, donat que ningú l'ha vist i que cap mort mai no ha tornat de l'altra vida. El bisbe Deig -possiblement l'única jerarquia disponible, avui jubilat- va dir que Déu és amor, que ens hem d'estimar i poca cosa més. La dona de la taula religiosa fou la més expansiva explicant la seva fórmula per sentir-se satisfeta, sense entrar a discutir cap punt en concret.

Del públic, caldria destacar la intervenció d'un seminarista -un dels cent que hi ha a Catalunya- entusiasmada per la seva vocació. Una jove no es cansava de repetir «no sé» per expressar la seva satisfacció en fer la catequesi. Una altra jove deia per què no estava batejada: els seus pares eren tan lliberals que la deixaren sense batejar per quan arribés a l'estat de consciència. La presidenta de dones cristianes, sense acritud, denunciava la poca democràcia que encara hi ha al si de l'Església catòlica, la qual continua discriminant la dona del sacerdot i de l'administració dels sacraments. Un home gran, que havia patit repressió del nacional-catolicisme, explicava les peripècies administratives per aconseguir un certificat d'apostasia.

El presentador, mentrestant, anava fent algun comentari de dades estadístiques. I aquestes revelen que la majoria de la gent creu en una altra vida, que l'infern i el dimoni estan en franc descrèdit, que hi ha molt de cristià no practicant i que, tot i així, s'observa un cert renaixement del casament catòlic. La majoria opinava que el papa hauria

d'admetre l'ús d'anticonceptius, mètode primordial per prevenir la sida, la fecundació in vitro per a parelles estèrils, etc. Les discussions versaren entorn de la necessitat que té l'Església d'adaptar-se al que la societat requereix, i de si pot o no canviar la seva doctrina.

Segurament cadascú va sortir de l'estudi amb les mateixes conviccions que tenia abans de començar el debat; però aquest li serviria per millorar la informació i el seu criteri de la qüestió debatuda. Programes com aquest conviden a veure la televisió.